

LEBRIS

We know
books

Iubire și suferință

Ana-Maria Alexandra Onoleață

LETRAS
Promovăm autorii români

Prolog.....	5
Capitolul 1.....	11
Capitolul 2.....	18
Capitolul 3.....	37
Capitolul 4.....	51
Capitolul 5.....	68
Capitolul 6.....	87
Capitolul 7.....	108
Capitolul 8.....	133
Capitolul 9.....	165
Capitolul 10.....	186
Capitolul 11.....	218
Capitolul 12.....	254
Capitolul 13.....	280
Capitolul 14.....	305
Epilog.....	323

Cu opt ani în urmă

Era o zi însorită de vară. Soarele își arunca razele peste pământul cald, iar florile se clătinau ușor în adierea vântului. Cerul era senin, iar păsările ciripeau vesele.

Această imagine mi-a apărut în față atunci când m-am uitat pe fereastra locuinței mele. Sunetele păsărilor și ale insectelor intrau în încăpere prin fereastra deschisă.

Într-o locuință modestă din apropierea unui parc, într-o cameră de mărime medie, eu și bunica mea ne priveam cu afecțiune. Aceasta era întinsă pe patul mare, aflat în apropierea ferestrei. Cândva, era foarte frumoasă, cu părul lung până la talie, blond, cu ochii verzi, iar chipul ei era mereu senin și zâmbitor. De ceva timp însă, părul îi căzuse, fiind înlocuit cu o perucă, ochii i se afundaseră în orbite, iar fața sa avea o paloare palidă, bolnăvicioasă.

Am observat și eu schimbarea bunicii și eram tare îngrijorat. De asemenea, am constatat și că ea a fost plecată de acasă foarte des în ultima perioadă.

—Bunico, ce e cu tine? am întrebat-o eu trist. În ultimul timp, te văd tot mai abătută și mai obosită.

Bunica a oftat din tot sufletul și a rostit încet:

—Dragul meu, cred că a venit momentul să purtăm o discuție serioasă. Știi că mă vei înțelege.

—Da, bunico, am răspuns rapid.

—În curând va trebui să plec.

—Pleci din nou? am întrebat-o neliniștit.

—Da, dar de această dată... de această dată, voi pleca undeva, departe.

—Unde? am întrebat-o nerăbdător.

—Într-o călătorie lungă, mi-a răspuns bunica.

—Mă iei și pe mine? am întrebat-o, privind-o cu speranță.

—Deocamdată, nu pot. Vezi tu? În această călătorie trebuie să merg singură. Nu-ți face griji! Ne vom revedea curând. Trebuie doar să ai răbdare.

—Dar unde vrei să mergi?

—Așa cum ți-am spus, dragul meu James, voi pleca într-un loc îndepărtat. Imaginează-ți un munte înalt, până la cer. Pe acest munte urcă tot felul de oameni. Unii dintre ei sunt tineri, alții mai în vârstă, așa ca mine, unii sunt mai slabi, iar alții sunt mai puternici. Fiecare persoană își alege propria cale pe care dorește să o parcurgă. Unii aleg căi ușoare, care le aduc multe câștiguri pe moment, dar care îi distrug mai târziu. Alții aleg căi grele. Aceștia avansează cu dificultate, dorind să renunțe uneori, dar încercând să își păstreze motivația. Privesc drept în față, la ținta lor și continuă să meargă. Unii ajung mai repede, dar alții avansează ceva mai greu. Ce trebuie să știi este că nu contează timpul pe care îl folosești ajungând până acolo, ci modul în care o faci. Dacă alegi calea grea, vei fi recompensat așa cum se cuvine. Dacă nu, mă tem că, în cele din urmă, nu vei obține nimic. Dragul meu, acest munte despre care ți-am vorbit reprezintă viața noastră pe acest pământ. Cu toții urcăm pe acest munte, mai greu sau mai ușor. Atunci când călătoria noastră se sfârșește, trecem într-o altă dimensiune a existenței. Eu sunt aproape de final. În curând, fizic, nu voi mai fi aici,

dar amintește-ți mereu că sufletul meu va fi undeva, într-un loc necunoscut, și va avea grijă de tine. Îți voi fi alături mereu, dragul meu, chiar și atunci când tu nu mă vei mai putea vedea. O parte din mine, din sufletul meu va locui mereu în tine, în inima ta. Să nu uiți niciodată aceste cuvinte!

—Bunico, de ce trebuie să pleci?

—Pentru că așa este viața. Eu nu pot opri cursul vieții.

—Când ne vom revedea?

—Într-o zi necunoscută, a răspuns ea. Până atunci, continuă să mergi cu capul sus și să înfrunți cu vitejie toate greutățile vieții! Să păstrezi în inima ta doar persoane valoroase, bune, sincere și loiale! Te iubesc mult, dragule! Te voi iubi mereu.

—Și eu te iubesc, bunico! Îmi va fi tare dor de tine.

—Și mie, a spus ea cu un alt oftat plin de durere.

Cu ultimele puteri, bunica m-a strâns în brațe, m-a sărutat și m-a privit în ochi. Istovită, abia a reușit să stoarcă un zâmbet.

—Pari foarte obosită, am constatat.

—Pentru că așa mă simt, a răspuns bunica.

—Ești bolnavă? Am văzut zilele trecute un medic intrând în camera ta.

—Sunt doar obosită.

A doua zi, bunica a plecat în călătoria sa lungă, lăsându-mă cu inima frântă. I-am atins mâna în acea dimineață, dar aceasta era rece. Ochiul ei erau închiși, iar buzele îi erau vinete. Mi-am amintit în acel moment spusele bunicii. Știam că sufletul ei era undeva, într-un loc necunoscut privindu-mă. Știam și simțeam că o parte din sufletul ei îmi aparține. O simțeam lipită de inima mea, dându-mi viață și putere. Cu toate acestea,

mă simțeam singur, părăsit și neînțeles de cei din jur. Suferința mea mă istovea, provocându-mi o durere pe care o simțeam aproape fizic.

Ca să mă mai înveselească, părinții m-au dus în parcul din apropierea casei, dar fără niciun rezultat. Stăteam pe o bancă retrasă, iar lacrimile mele străluceau pe obraji.

—Bună!

Am tresărit speriat. M-am uitat în jur pentru a vedea cine mi-a vorbit. În fața mea se afla o fată veselă, slabă, cu ochi albaștri, visători și cu două codițe împletite care erau așezate pe umerii ei mici.

—Bună, am răspuns încet.

—Ești bine? m-a întrebat grijulie.

În acel moment, mă întrebam de ce ea, care-mi era o străină, era îngrijorată pentru mine. Oare era bine să vorbesc cu ea? Nu știam exact ce aștepta de la mine.

—Tu cine ești?

Această întrebare mi-a ieșit pe neașteptate, înainte să mă mai pot opri. Poate că nu ar fi trebuit să fiu atât de direct... Ea voia doar să mă ajute, nu?

—Eu sunt Eliana, mi-a răspuns ea încet, fără să pară supărată. Tu cine ești?

Cine s-ar fi așteptat să mă întrebe asta cu atâta dezinvoltură când eu am făcut-o brusc, într-un mod așa direct? Am ezitat doar o clipă înainte să îi răspund:

—Eu... sunt James.

—De ce ești trist, James?

—Pentru că bunica mea a plecat, i-am răspuns. De atunci, mă simt mereu așa.

—De acum nu vei mai fi singur, a declarat fata, întinzându-mi mâna.

Nehotărât, i-am strâns-o.

—Te pot învăța cum să-ți faci propria lume, cu tot felul de personaje, a spus Eliana.

Pentru prima dată, în ciuda durerii pricinuite de moartea bunicii, am putut simți o mică scânteie de entuziasm. Poate că nu era suficient, dar era mai bine decât nimic, nu?

—Serios? Cum fac asta? am întrebat-o curios.

—Cu puterea cuvintelor. Te învăț eu cum să faci. Mama mi-a zis mereu că avem puterea asta.

—Și cum o folosesc? am întrebat interesat.

—Ai auzit vreodată o poveste?

Întrebarea ei m-a surprins puțin. Nu m-aș fi așteptat să mi-o pună. Ezitând din nou și cu un glas încărcat de durere, am răspuns:

—Da. Bunica obișnuia să îmi citească povești seara, înainte de culcare.

—Atunci, în curând o să știi și tu cum să inventezi povești, a zis Eliana, zâmbind. Îți place să citești și singur sau îți place când face asta altcineva?

Nu m-am putut abține să nu îi întorc un mic zâmbet. Cărțile fuseseră mereu prietenele mele, reprezentând o parte dintr-o lume pe care doar cu ajutorul lor o puteam atinge. Atunci când mă simțeam singur, îmi plăcea să revin la ele.

—Da, îmi place, dar bunica zicea că adorm mai repede dacă îmi citește ea seara. Erau și seri în care îi mai citeam și eu. Știi cum adormea?

În timp ce vorbeam, mi-am amintit acele momente în care bunica se cufunda într-un somn adânc în rarele seri în care citeam eu. Tocmai de asta zicea că mai bine o face ea, pentru că așa știa sigur că nu o mai păcălesc și că eu adorm primul.

—Da, și mie îmi citește mama, dar ziua îmi place să citesc singură. Am auzit că poveștile sunt magice, că rândurile alea de pe foaie sunt ca un praf fermecat. Așa mi-a zis tata, că sunt cu capul în nori din cauza prafului magic, a replicat Eliana chicotind.

—Eu nu cred că există vrăjitori, am mărturisit încet. Tata a zis că nu există.

—Nu există vrăjitori, dar există magie, nu? Altfel cum ar apărea cărțile? m-a întrebat ea gânditoare.

Această replică m-a lăsat fără cuvinte. Oare chiar exista magie? Poate că ea știa ceva ce eu nu știam.

—Acum suntem prieteni, așa că mama sigur ne va învăța. Eu am scris deja ceva...

Prieteni... un cuvânt atât de mare și important... Până acum, doar cărțile îmi fuseseră prietene, dar poate că Eliana putea să obțină și ea acest statut.

James

Tocurile doamnei Agnes m-au trezit brusc din lumea cărții pe care o citeam. Încă meditănd la ceea ce citisem, mi-am ridicat privirea. Doamna Agnes, o femeie la vreo treizeci de ani, foarte blândă și răbdătoare, se afla în fața mea ținând în mâna dreaptă o carte, pe care tocmai o luase de pe cel mai apropiat raft. Femeia era înaltă, cu ochi albaștri și cu un păr șaten, lung până la talie, pe care îl ținea mai mereu împletit. Cu zâmbetul ei cald, părea să fie o parte a acestei biblioteci, la fel de veche și încărcată de istorie ca și cărțile din rafturi.

Mi-am întors privirea spre rafturile înalte și încărcate de volume, fiecare conținând o lume întreagă de povești și aventuri. Biblioteca era locul meu preferat din oraș, un sanctuar al cunoașterii unde puteam să evadesc în lumi necunoscute. Îmi plăcea să mă așez pe unul dintre scaunele comode și să mă las învăluit de atmosfera liniștită, unde doar șoaptele personajelor din cărțile deschise răsunau.

Dincolo de cărțile pe care le citeam, biblioteca era un loc unde îmi puteam contempla viitorul incert. Cu fiecare pagină pe care o răsfoiam, visam la aventuri și la misterul pe care îl ascundea viitorul meu.

După câteva clipe, doamna Agnes s-a îndepărtat cu grația și tăcerea ei, iar eu m-am reîntors la lectura mea, dar cu un sentiment cald de apartenență la această lume a cărților.

Patru ore mai târziu, mă aflam în fața oglinzii din camera mea. Chipul meu, cu ochii verzi și părul brunet, rămânea același. Eram un adolescent de șaisprezece ani, în plină perioadă de

transformare și descoperire a propriei identități. Aveam înălțimea potrivită, nici prea înalt, nici prea scund, și o fizionomie care încă păstra urmele copilăriei, dar începea să capete trăsături de tânăr matur.

Privirea mea s-a mutat din nou în oglindă, dar, de data aceasta, imaginea s-a schimbat. În locul chipului meu, am văzut-o pe Eliana. Era prietena mea cea mai bună și singura. De-a lungul anilor, am crescut împreună, ne-am susținut și ne-am înțeles reciproc într-un fel pe care puțini îl puteam experimenta. Ne consideram prieteni apropiați și în multe privințe eram. Dar ceva în mine se schimbase în ultimele luni.

Eliana, cu ochii ei albaștri și calzi și părul roșcat, mereu prins într-o coadă ca de cal neglijentă, era acum subiectul unor gânduri și sentimente pe care nu mi le-am permis niciodată. Până acum, ne comportaserăm ca frați, dar sentimentele mele față de ea deveniseră mai complexe. Mă atrăgea într-un fel pe care nu-l puteam controla și care îmi provoca, în egală măsură, bucurie și suferință.

Îmi doream să-i spun tot, să-i dezvălui acele sentimente interzise, dar o forță mă ținea în loc. Existau motive serioase pentru care nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de Eliana, iar aceste motive îmi provocau suferință. Dacă i-aș fi spus și aș fi aflat că mă vede doar ca pe un frate, durerea ar fi fost insuportabilă. Dacă aș fi aflat că și ea simte la fel pentru mine, totul s-ar fi complicat și mai mult. Așa că, în timp ce mă priveam în oglindă, știam că trebuie să rămân tăcut, să continui să ascund aceste sentimente. Eram prizonierul propriilor mele emoții, iar timpul trecea rapid, ducându-mă către o cale incertă.

Știind că sentimentele mele nu aveau un loc în viața noastră, îmi petreceam nopțile în visele unei iubiri pe care nu o puteam

trăi cu adevărat. Mă vedeam pe mine și pe Eliana în diferite scenarii romantice, împărțind momente de fericire pe care aș fi dorit să le trăim în realitate. Dar mereu în fiecare vis exista acel obstacol nevăzut care îmi amintea că acea dragoste era interzisă.

În mod ironic, aș fi dorit să pot fi sincer cu Eliana, să-i spun tot ce simțeam și să o întreb dacă împărțea aceleași sentimente. Dar dacă ea nu o făcea și mă respingea, cum aș fi putut să suport? Și dacă și ea simțea la fel, cum am fi putut să trăim acea iubire când știam că timpul nostru era limitat?

Tocmai această dilemă mă împiedica să acționez, să spun ceva, să fac un pas într-o direcție sau alta. În fiecare zi, încercam să găsesc răspunsuri în cărți și să-mi înțeleg emoțiile, dar, în cele din urmă, ajungeam la concluzia că răspunsurile erau la fel de complexe și neclare ca și întrebările mele.

Așa că, cu fiecare zi care trecea, eram nevoit să continui să ascund aceste sentimente, să le trăiesc în secret, sperând că timpul avea să aducă o soluție sau că poate destinul avea să ne aducă pe amândoi într-un loc în care dragostea noastră să poată înflori fără obstacole.

Din momentul în care mi-am dat seama că o plac pe Eliana într-un mod romantic, biblioteca a devenit sanctuarul meu personal, un loc în care am găsit alinare și refugiu. Acolo, între rafturile încărcate cu cărți vechi și mirosul caracteristic de hârtie veche, îmi petreceam ore întregi meditănd la dilema mea. În cărțile pe care le citeam, găseam adesea reflectate propriile trăiri și conflicte interioare. Mă uitam la personajele din romanele de dragoste și mă întrebam dacă vreodată aveam să trăiesc o poveste similară, una plină de pasiune și curaj.

Eliana, prietena mea cea mai apropiată și singura confidentă, era mereu alături de mine, însă nu știa că eu eram prins într-un vârtej de sentimente pe care nu îndrăzneam să i le dezvălui.

Mă uitam la chipul ei fermecător, la ochii albaștri care păreau să ascundă lumi întregi de mistere și la felul în care râdea cu toată inima. În ciuda faptului că o cunoșteam de atâția ani, pentru mine, Eliana era un mister încă nedezechilibrat, o enigmă a cărei soluție mi se părea din ce în ce mai necesară.

Cu toate acestea, eram conștient că dezvăluirea sentimentelor mele ar putea distruge echilibrul fragil dintre noi. Astfel, am continuat să trăiesc în tăcere și să sper că timpul avea să găsească o cale de a ne aduce împreună, fără să ne pună în fața unor decizii imposibile. Chiar dacă eram conștient că Eliana nu va putea fi a mea în modul în care îmi doream eu, deși știam că nu îmi pot permite să am o iubită, știam că ea va fi pentru tot restul vieții mele cea mai bună prietenă a mea. Am apreciat mereu la ea disponibilitatea de care a dat dovadă la orice oră. Dacă aveam nevoie de ceva, ea m-ar fi ajutat oricând fără nicio problemă. Mereu a fost acolo, pentru mine, oricând am avut nevoie. Îi sunt recunoscător pentru asta.

Cu toate acestea, în inima mea exista mereu o întrebare care nu înceta să mă bântuie: când și cum avea să afle Eliana adevărul despre sentimentele mele? Era doar o chestiune de timp până ce adevărul avea să iasă la suprafață și eram neliniștit gândindu-mă la cum va reacționa. De asemenea, mai era acea problemă despre care Eliana nu știa nimic și care reprezenta adevăratul motiv pentru care nu mi-am dezvăluit sentimentele.

Sunetul unei uși trântite m-a făcut să tresar. Mi-am lăsat deoparte gândurile confuze despre sentimentele mele și am ieșit